

Yurd həsrəti

(hekayə)

1993-cü il dekabr ayının son günləri idi. Havaların soyuq keçməsi çadırdə yaşayan qaçqınların dözülməz vəziyyətini daha da ağırlaşdırırdı.

Onlar hər açılan səhərə ümidlə baxırdılar.

Adamlar tezliklə öz doğma el-obalarına qayıtdığı günün yaxınlaşmasını hiss edirdi. Əsgərlərimizin mətinliyi, keçirdiyi döyüş əməliyyatları bu inamı daha da artırırdı.

Çadır şəhərciyindəki uşaqların tez-tez dava-dava oyunları bir yandan onları kövrəldir, bir yandan fərəhləndirirdi. Hamı cəbhədən sevindirici xəbərlər gözləyirdi.

Mədinə ana həyat yoldaşını və 3 oğlunu Qarabağ müharibəsində itirmişdi. Dərdini həmişə gizlətməyə çalışırdı. Yeganə təsəllisini çadırlarda yaşayan uşaqlardan və sonbeşiyi Kərimdən alırdı. Mehrini ona salmışdı.

Gözəl, ucaboy, yaraşığı Kərim elə bil ki, günbəgün böyüyürdü. Hələ 15 yaşı da tamam deyildi. Bir suyu atasına oxşayırdı.

Mədinə ana ürəyində: - Müharibə illərinin uşaqları necə də tez böyüyür, - deyib kövrəlirdi.

Mədinə ana axşam yeməyi hazırlamışdı. Qaranlıq çoxdan düşsə də Kərim hələ gəlməmişdi. Narahat idi: "Görəsən, bu harda qaldı, haralara getdi?" Dözməyib, qonşulardan soruşmaq istəyirdi ki, Kərimin səsini eşitdi.

Ana kövrəlib oğlunu bağına basdı.

- Ana, narahat olma! Mən artıq balaca deyiləm ki? Çörək yeməmişən?

- Gözümün işığı, sənsiz mənim boğazımdan yemək keçərmidi?

- Əsgərlərin yanına getmişdim.

- Necə, necə?

- Heç nədən qorxma. Mən artıq böyümüşəm. Atamın, qardaşlarımdan qisasını almalyam, ana! Müharibə tezliklə qurtaracaq... Bəs mənim qisasım? Ala bilməsəm sənün üzünə necə baxaram? Bir oğul kimi...

Ana oğlunun sözlərindən sevinə də, onu bir təhər dilə tutmağa çalışdı. Mümkün olmadı. Kərim inadından dönmədi ki, dönmədi.

- Ana, söz ver ki, məndən sonra ağlamayacaqsan...

- Bəs mən burda tənha necə yaşayım?

- Tənha niyə, ay ana! Tez-tez məktub yazacam.

Ana həmişə ölümə qarşıdır. O bilir ki, ölüm insanlara nə dərdlər gətirir. Lakin oğlunun belə qeyrətlə danışmağı ananı az da olsa sakitləşdirdi. Bir anlığa murdar ermənilərin torpağımızda törətdiyi vəhşiliklər gözünün önündən keçdi... Səhərə kimi gözlərini yuma bilmədi. Ana öz oğluna xeyir-dua verib, müharibəyə yola salacaqdı. Kərimin yoldaşları da ona qoşulmuşdu.

...Ana Kərimin də, dostlarının da alnından öpüb, bağına basdı.

- Gedin, əzizlərim, qoruyun Vətəni, qoruyun! Ox sancın düşmənin bağına! Qırın onları, bütün qüvvənlə qırın, kökünü kəsin, murdarların. Allah sizə yar olsun, balalarıml!

- Salamət qalın, ana!

Günlər, aylar keçir, Mədinə ana özünə yer tapa bilmirdi. Hərdən özünü o ki var danlayırdı. Başına gələn faciələr onu əldən salsa da, yenə boş oturmur, əsgərlərə corab, əlcək toxuyurdu.

Günlərin bir günü Kərimdən məktub gəldi. Ananın sevinci yerə-göyə sığmadı.

Kərim məktubu öz doğma kəndlərindən yazmışdı: "Ana, indi mən öz kəndimizdəyəm. Ermənilər evimizin əşyalarını, tavanını, daşını söküb aparıblar. Canın sağ olsun, nə edək. Gələndən bəri tək-cə mən neçə-neçə erməni öldürmüşəm. İndi mənə fərəhlə oğul deyə bilərsən. Məndən narahat olma! Biz hökmən, torpaqlarımızın hamısını tezliklə düşmən tapdağından azad edəcəyik, hamı kimi biz də yeni ev tikəcəyik. Özündən muğayət ol. Öpürəm".

Sakit CƏFƏROV

Qəzet həftədə iki dəfə (III-VI günlər) nəşr olunur. "Azərbaycan Ordusu" qəzeti kompüter mərkəzində səhifələndirilərək "Hərbi nəşriyyat"ın mətbəəsində hazır diapozitivlərdən çap olunur. Əlyazmalara rəy verilmir, təqdim edilən yazılar müəllifə qaytarılmır.

Qəzeti mod.gov.az sayından oxuya bilərsiniz.

Lisənziya № **361**

Sifariş № **305**

Nüsxə **4600**